

Vladimír Holý

Hlas ze tmy

2016

Inspirováno karetní hrou Jana Vaněčka **Shuffle Heroes**.

Akt I

Ozvěna jiného světa

Už opět sněží. Proč tu jenom jsem? Co mě přivedlo na tohle chladné opuštěné místo? Nevím. Nesnáším snůh. A tady zřejmě nic jiného není. Jenom ruiny dávno zapomenutého města pokryté bílou dekou. Nic, co by mělo nějakou hodnotu, zde nenajdu. Všechny poklady už dávno odnesli zloději a dobrodruzi. Lidé, kteří tu žili, po sobě nezanechali žádný odkaz. Co přineslo jejich zkázu, dnes už nikdo neví. Jednoho dne všichni obyvatelé prostě zmizeli. Říká se, že po nich zbyly jen obrazy na zdech namalované jejich vlastní krví. Ale už i ty jsou pryč. Nic víc než kamení se zde neskrývá. Tak co tu tedy dělám?

Nemám kam jinam jít. Bloudím po světě bez jakéhokoliv cíle. Ale mám tušení, že jednou smysl objevím. Třeba dnes, třeba tady. Možná je na tomhle místě víc, než se zdá. Jakoby se tu zastavil čas. To bude tím mrazem. A samotou. Už jsem nepotkal živou duši několik týdnů. Společnost jsem nikdy nepotřeboval. A nikdo ani netoužil trávit čas se mnou.

Co to bylo? Něco jsem zaslechl. Mohl bych to svést na vítr, ale všude panuje až podezřelý klid. Určitě jsem tu ale sám. Ještě se porozhlédnu. Nějak se mi nechce odejít. Mám pocit, že tu na mě něco čeká. Jen nevím co.

„Tohle místo není tvoje,“ ozval se hlas za mnou. Rychle jsem se otočil a spatřil zahalenou postavu. Stála až překvapivě blízko u mě. Pod ošuntělým hnědým kabátem a špičatým kloboukem se skrývala žena. Vypadala mladě. Aspoň v obličeji. Oblečena byla jako nějaký tulák. Její vzhled ale nebyl to nejpodivnější. Jak se sem dostala? Ve sněhu kolem byly pouze moje stopy.

„Kdo jsi?“ zeptal jsem se vyděšeně.

„Já?“ zarazila se. Měla nepřítomný pohled. Očima cukala ze strany na stranu jakoby sledovala stovky různých věcí. Jen na mě se nikdy nepodívala.

„Já nejsem. Byla. Budu. Nic jiného nebude.“

„Jak se jmenuješ?“

„Fiera? Ano, Fiera. Tak říkali té první. Tak nám všem říkají. Pokud umí mluvit. Už dlouho nikdo nemluvil. Mluvení je zbytečné.“

„Co tu děláš?“

„Tisíce světů, tisíce střepů, tisíce odrazů.“

Ta žena očividně přišla o rozum. Může být nebezpečná. Pod pláštěm jsem nahmatal jílec dýky. Ani si toho nevšimla.

„Tohle místo není tvoje,“ zopakovala. „Nikdo tu nemá být. Jenom Fiera. Jenom jedna. Jenom... Jenom tahle Fiera.“

„Odejdu. Hned odejdu,“ snažil jsem se jí uklidnit.

„Neodejdeš. Zmizíš.“ vykřikla. Poprvé za celou dobu se podívala přímo na mě. Oči měla prázdné. Přeběhl mi mráz po zádech. Udělal jsem několik vrávoravých kroků zpátky. Snad uteču.

Příliš pozdě. Napřáhla ke mně ruce a z nich vytrysklo oranžové světlo. Nebo jsem si aspoň myslel, že to bylo světlo. Všechno se seběhlo tak rychle. Dva obří zářivě oranžové pařáty uchopily celé moje tělo. Sevřely mě tak pevně, že jsem se nemohl ani pohnout, dokonce ani zakřičet. Prudce mnou trhly a táhly mě dolů do země.

Musel jsem ztratit vědomí. Nevím jestli jsem se probral nebo ne. Kolem mě jenom tma. Snažil jsem se nadechnout, ale nemohl jsem. Oranžové pařáty zmizely, ale moje hrdlo stále něco svíralo. Do uší mi řval strašlivý hluk. Neměl žádný zdroj, ozýval se odevšud a nepřestával. Byl to zvuk hluboký i vysoký. Jakoby všechno, co jsem kdy slyšel, někdo poskládal dohromady a naráz vypustil. Tohle je můj konec...

Neumřel jsem. I po několika nekonečných minutách bezmocného lapání po dechu jsem stále naživu. Zkusil jsem pohnout paží. K mému překvapení se mi to povedlo. Až příliš. Moje ruka se vymrštila nadpřirozenou rychlostí a zasáhla mě do obličeje. Zkusil jsem došlápnout nohou, ale marně. Nikde žádná země nebyla. Jen jsem se vznášel v prázdnotě. V temnotě. A jakýkoliv můj pohyb byl mnohonásobně umocněn. Nevím, jakou dobu jsem strávil v tomhle stavu. Hodiny, možná dny. Těžko říct.

Najednou se černota změnila. Dostala tvar. Už nejsem sám. Něco ke mně přišlo. Nebo někdo? Hluk zesílil. Nevím, jak je to možné, ale něco jsem uviděl. Stále panovala tma, ale já jsem viděl jasně. Přímo přede mnou se rozprostíralo obrovité tělo. Nebo spíše stovka znetvořených těl pospojovaných v jedno. Někde jsem zahlédl lidské ruce a nohy. Další musely patřit zvířatům. A nějaké nemohly pocházet z tohoto světa. Tedy z mého světa.

Kamkoliv jsem se podíval, zíraly na mě oči. Celé mé tělo naplnila jakási energie. Přítomnost té stvůry mě rychle omámila. Zaplavil mě tak nepřirozený a tak úžasný pocit. Poprvé ve svém životě jsem potkal něco skutečně velkolepého. Ale jen na chvíli...

Znovu mě chytly oranžové drápy. Vytrhly mě z černoty zpátky mezi zasněžené kameny rozpadlého města. Sevření povolilo a já se okamžitě sesunul k zemi. Konečně jsem po tisících neúspěšných nádeších ucítil mrazivý vzduch.

Zvedl jsem hlavu a spatřil neuvěřitelnou změť barev. Ruiny města vypadaly úplně jinak. Jakoby ožily. Ve sněhu i na rozpadaných kamenech byla rozestavěna podivná zařízení, ze kterých vycházely zářivé paprsky. Z každého přístroje jedna barva. Na obloze se pak všechny spojily a vytvořily duhovou bouři. Nikdy jsem nic podobného neviděl.

Ve středu všeho se tyčila ta záhadná žena. Fiera. Ale tentokrát nebyla sama. Kousek od ní stála další žena. Vypadaly podobně. Stejně zašlé kabáty a dokonce měly obě i ten klobouk. Já vlastně ani nevím, která z nich je Fiera a která nově příchozí. Jejich tváře... Jejich tváře byly také stejné. Naprosto stejné.

„To, co děláš, není povoleno,“ řekla jedna z nich.

„To, co dělám, je jediná možnost,“ odpověděla druhá.

„To, co děláš, je cesta ke konci.“

„Konec je jediná možnost, Fiero.“

„Tvůj konec, Fiero.“

Najednou obě napřáhly ruce proti sobě. Vzduch zaplnily střely. Ne, to nebyly střely... Spíše trhliny. Jakoby rozpáraly náš svět a vpustily sem hrůzu ze světa jiného. Obě ženy se těm trhlinám snažily vyhnout. Jedna z nich ale byla rychlejší. Ta druhá nezvládla uskočit. Jen se bezvládně sesunula k zemi. Sníh kolem jejího těla zaplavila krev. Trhliny zmizely. Přeživší Fiera přišla k té mrtvé a vyhrnula jí rukáv. Měla bledou hubenou paži. Hebkou jako sníh kolem.

„Tahle byla nová. Není výzva,“ ušklíbla se. Pak si žena vyhrnula svůj vlastní rukáv. Její paže byla posetá černými jizvami. Mohlo jich být dvacet, možná více. Prstem si zaryla do kůže, na chvíli ji obklopilo fialové světlo a přibyla jí další černá jizva.

„Komplikací je o jednu méně,“ řekla si pro sebe. Zatím si mé přítomnosti nevšimla. Všechno ale musí skončit, v tom měla pravdu.

„Tohle místo není tvoje,“ otočila se ihned ke mně.

Tentokrát jsem na nic nečekal a začal utíkat. Nevím, jestli mě pronásledovala nebo ne. Báł jsem se otočit. Báł jsem se zastavit. Proplétal jsem se mezi kamennými troskami a běžel dál a dál.

Najednou jsem zakopl a svalil se do studeného sněhu. Zůstal jsem ležet. Jestli mě následovala, stejně už nic nezmůžu. Čekal jsem, že mě znovu odnese to oranžové světlo. Najednou jsem chtěl, aby se to stalo. Návštěva toho zvláštního místa byla děsivá, ale už jsem se tam těšil. Znovu zažiji neskutečné. Znovu potkám tu bytost.

Nic se ale nedělo. Žádné oranžové pařáty, pouze bílý sníh. Zvedl jsem hlavu a konečně ho uviděl. Tentokrát byl celý rudý. Slepý z tisíců těl. Ale něco nesedělo. Uvědomil jsem si, že zírám pouze na malbu na zdi. Strhující, to ano, ale ne setkání, po kterém jsem toužil. Vstal jsem a obraz si pořádně prohlédl. Úplně jsem zapomněl na Fieru. Všechno kolem už dávno ztratilo barvu i smysl. Jen tahle malba zářila a přitahovala. Zíral jsem na ni hodiny.

Už vím, co způsobilo pád tohoto zapomenutého města. Už vím kdo.

Akt II

Nový věk

Léta plynula, moje tělo i tvář zestárli, jinak se mnoho nezměnilo. Měl jsem sen. Noční můru. Obestoupila mne temnota. A zní vystoupila pokřivená bytost z té malby na zdi. Něco se mi snažil říci. Byl ale příliš daleko, než abych mu mohl rozumět. A příliš blízko, než abych ho mohl ignorovat. Každou noc jsem měl ten samý sen. Každou noc mě ve spánku navštívil. Budou to už čtyři roky a každá noc byla stejná.

Musím zjistit, kdo je. Odkud pochází. Co se mi snaží sdělit. Zatím mé hledání bylo neúspěšné. Procestoval jsem celý svět, prošel stovky knihoven, ale pravda stále zůstává zahalena tajemstvím. Pátrání mě zavedlo sem do Mirsodesu. Poměrně velký přístav plný smradu a pochybných existencí. Aspoň tak tomu bylo před lety, když jsem tu byl naposled. Místní šlechtická rodina Accius prý vlastní knihu s popisem tvorů z jiných světů. Možná je to falešná stopa. Třeba se jedná jenom o svazek pohádek. Je to ale moje jediná naděje.

Ve městě se konala velká událost. Poslední dny se o ničem jiném nemluvalo. Chystal se vzlet obří vzducholodě. Spíš než o dopravní prostředek prý půjde o město v oblacích. Když se podívám na ty znečištěné stoky kolem, ani se nedivím, že lidé chtějí žít v nebesích.

Konstrukce vzducholodi ležela nedaleko za městem. Nikdo si ten slavnostní vzlet nenechal ujít. Ulicemi proudily davy. I já se přidal. Potřebuji nějaké rozptýlení.

Skutečně se nejednalo o žádnou obyčejnou vzducholod. Kam až jsem jenom dohlédl, tam se ten velkolepý stroj rozkládal. Nechápu, jak něco podobného může vzlétnout. Stovky kabin nebo spíše domů poskládány vedle sebe. Mezi nimi pak všemožné kovové mosty, vrtule a nechyběly ani balóny. Skutečně se jedná o zázrak techniky. A magie.

Davy lidí se shromáždily kolem dřevěného pódia. Tam už se chystala delegace se slavnostním zahájením. Jako první se slova chopil postarší pán,

který byl natolik tlustý, že ani nevstal ze svého pojízdného mechanického křesla.

„Dámy a pánové, vítejte,“ zachroptěl. „Jistě mě všichni znáte. Pro ty, kteří přijeli z dalekých krajin, mé jméno je Ekram Accius.“

To je on. Tenhle člověk dost možná vlastní odpověď k mému hledání. K mé posedlosti.

„Jako patron tohoto velkolepého projektu je mojí ctí vám představit vynálezce, který nás přestěhuje mezi oblaka. Mistr Ramplpanker.“

Lidé začali tleskat a na pódium se přikolébal shrbený mužík s popálenou kůží. Skoro všichni mistři jeho řádu byli takhle malého vzrůstu a nezdravého zjevu. To způsobilo dlouhodobé vystavení otri, magické substanci, která pohání všechny jejich experimenty.

„Ano, ano. Hmm... Větší stroj než Nobu Urdo do dnešního dne ještě nevzlétl. Na jeho palubu se vejde rovných dvanáct set obyvatel plus ještě stočlenná posádka. Jakmile se dostane do vzduchu, už Nobu Urdo zůstane mezi oblaky natrvalo. Vystačí si pouze s občasnými dodávkami paliva, potravin a dalších zásob. Hmm... Nebudu už dál zdržovat a můžeme přejít k...“

„Nový věk,“ zamumlal obtloustlý šlechtic Ramplpankerovi do ucha.

„Ano, ano. Hmm... Jsme na prahu nového věku. Čeká nás všechny život luxusnější, než si kdokoliv kdy dokázal představit...“

Směšné. I pokud podobná města zaplaví oblohu, zůstanou pouze výsadou bohatých a urozených. Ostatní zůstanou ve špíně na povrchu. Těžba paliva potřebného pro chod těchto létajících lodí zničí zemský povrch ještě více. Chudí a neprivilegovaní budou dít ještě větší bídu v zamořeném světě nového věku.

Ale ne já. Já získám moc. Nezahrabu se jako lůza do špíny, neuteču jako šlechta mezi oblaka. Já navštívím jiný svět. Musím získat tu knihu. Musím najít způsob, jak se znovu shledat s bytostí z mých snů.

Po dalších prosloveh a po přestřižení červené pásky se už vzducholod začala připravovat na vzlet. Proudící davy pasažérů postupně zaplnily celý stroj. Jen Ramplpanker zůstal na pódiu. Slyšel jsem, že se prý bojí výšek. Jak ironické. To Ekram Accius byl první na luxusní palubě své lodi.

Vrtule se roztočily. Po celé lodi začaly šlehat fialové plameny, které plnily balóny horkým plynem. Přihlížející ohlušilo mohutné zaskřipění a konstrukce se za všeobecného potlesku odlepila od země.

Vzducholod zamířila nad moře. To ještě nestačily důlní společnosti znečistit a nad ním tak bude nejčerstvější vzduch. Skutečný ráj.

Najednou se ozval výbuch. Jeden z balónů vzplál fialovým plamenem. Oblačné město se začalo naklánět na stranu a klesat k vodní hladině. Cestující zmateně běhali po mostech a zoufale křičeli. Neměli jak se zachránit.

Fialový požár se postupně rozšířil po celé konstrukci. Až hlasitý pád do moře ho uhasil. Od místa dopadu se vzedmula obrovitá vlna a po chvíli celé město zmizelo pod hladinou.

Všichni lidé na souši zůstali oněměle stát v naprostém tichu. Jen Ramppanker si nezaujatě vytáhl notýsek a začal si něco zapisovat.

„Příště více vyztužit balóny,“ mumlal si pro sebe. „A možná přidat i záchranné čluny... Ano, ano. Pokud na ně tedy zbude místo. Hmm...“

Dav propadl v paniku.

Na příchod nového věku si zřejmě ještě budeme muset počkat.

Akt III

Kouř a stín

Byla to velká tragédie. Nikdo nepřežil. Část pasažérů uhořela, část se utopila. Včetně Ekrama Accia. Zbytek jeho rodiny zůstal na pevnině a katastrofě unikl. Možná teď budu mít dokonce jednodušší získat tu knihu, která mi odhalí cestu do jiného světa. Cestu k němu.

Počkal jsem několik dní. Už hledám tolik let. Pochopil jsem se, že úspěchanost mi může jenom uškodit. Přišel jsem přede dveře sídla jejich rodu. Zaklepal jsem a čekal, co se stane.

Accius byl starodávný rod. Nikdy nepatřil mezi ty nejbohatší a nejvlivnější. Ambice ale Ekramovi nechyběly. Vsadil vše na vynález města v oblacích a prohrál. I to je možnost. Z průměru do nicoty. I takový osud může potkat mě. Ale to se nestane. Já se pozvednu daleko nad oblaka.

Otevřela mi mladá bělovlasá dívka. Celá v černém, jak se slušelo. Vypadala zničeně.

„Kdo jsi, starouši?“ vyhrkla. Slušné vychování ji evidentně chybělo. Nebo ji prostě jenom přemohly chmury.

„Měl jsem domluvenou obchodní schůzku s Vaším otcem... Upřímnou soustrast.“

„Mě obchody nezajímají.“

„Nesmysl. Každý něco chce.“

Samozřejmě jsem nepřišel neinformován. Věděl jsem, že přede mnou stojí Casquiel, dcera Ekrama. Také jsem zjistil, že má zálibu v droze anpye. Drahá, vzácná, ale sehnatelná. Ukázal jsem jí několik naložených listů anpyy a ihned mě pustila dovnitř. Ocitl jsem se v rozlehlé vstupní síni plné obrazů. Dominoval jim rodinný portrét. Skoro bych na něm ani nepoznal Ekrama Accia bez jeho vozíku. Stál po boku své ženy a dále už byly na obraze jen dvě malé dívky. Šlechtic měl zřejmě dcery dvě. To jsem nevěděl, slyšel jsem pouze o Casquiel.

Zavedla mě do odlehlého pokoje. Moc toho nenamluvila. Pouze si ode mě vzala anpyu a zkušeně začala rozdělovat vodní dýmku.

„Tak co chceš, dědulo?“ zeptala se líně. Listy anpyy pečlivě rozložila na stolek a začala je sekát. Já se posadil na pohovku. Najednou jsem nevěděl, jak s ní mluvit. Jak z ní dostat tu knihu. Nevypadala, že příliš truchlí. Ani si neuvědomovala, v jaké je teď ona a její rodina situaci.

„Váš otec vlastnil knihu, o kterou se zajímám.“

„Knihy mají různou cenu. Nevyznám se v nich.“

„Tahle má cenu pouze pro mě.“

„Jak velkou?“ řekla zvědavě a zvedla hlavu od nasekané drogy.

„Jak velkou si řeknete,“ odpověděl jsem bez přemýšlení. Obchodník ze mě opravdu nebude.

„Tak to se nemáme o čem bavit,“ zamračila se. „Chceš mě podvést, to je jasný.“

„Vy mi tu knihu musíte dát!“ zakřičel jsem na ni.

„Nemusím,“ špitla. Najednou se z ní stala malá ustrašená holka. Vodní dýmku ale připravovat nepřestala. Smíchala anpyu s tabákem a naplnila keramický kotlík.

„Ale ano, musíš, holčičko,“ promluvil jsem k ní přísně. „Tvůj otec je mrtvý. Rodinné bohatství je ztraceno. Brzy skončíš na ulici a taková holka jako ty si vydělá jenom jedním způsobem. Za všechno, co já ti dneska dám, budeš vděčná... Musíš mi tu knihu dát.“

Najednou se rozbrečela. Otočila se ke mě zády a zamířila ke krbu. Její vzlykot se rozléhal po celém domě.

„Nemusí,“ ozval se dětský hlas. To nebyla Casquiel, ta stále plakala. Tenhle hlas byl jasný a tvrdý. Pokoj potměl. Kolem Casquiel se rozprostřel černý kouř. Ne, to nebyl kouř, ale obří stín. Měl obrysy člověka. Jen nikomu nepatřil. Pohyboval se, jak se mu zlíbilo. Byl živý.

„Nemusí,“ zopakoval výhruzně stín. V jeho černých rukou se objevilo ostří dýky. Nebudu zkoušet, jak moc skutečný ten temný prelud je.

„Přinesl jsem Casquiel dárek,“ řekl jsem tak klidně, jak jsem jen dokázal. Z tašky jsem vyndal několik balíčků anpyy a opatrně je položil na stůl.

„On mi neublíží, sestřičko,“ řekla tiše Casquiel. Stín kolem mě stále zlovorně kroužil a já se raději ani nehýbal.

Casquiel vzala z krbu rozžhavený uhlík a položila ho na vodní dýmku. Líně si lehla na pohovku, vzala šlauch do ruky a začala pokuřovat. Čím více kouře vydechovala, tím se stín zmenšoval.

„Běž spát, malá sestřičko,“ zašeptala Casquiel a vodní dýmka zabublala. Po pár dalších nádeších už stín zmizel úplně a pokoj byl naplněn pouze voňavým kouřem.

„To-To byla vaše sestra?“ zakoktal jsem.

„Ano... Zemřela. Už je to dávno. Byla to nehoda. Nemohla jsem za to... Vážně. Byla to nehoda. Zkoušela jsem ji zachránit. Ale už jenom bezvládně ležela na zemi... Přivedla jsem k ní nekromanta. Slíbil, že ji navrátí zpátky. Všechno mělo být jako dřív. Ale nebylo... Oklamal mě. Její tělo zmizelo a od té doby je z ní jenom stín. Zůstává stále u mě, moje ubohá sestřička. Někdy je těžké ji utěšit. Moc trpí.“

Nevěděl jsem, co říci. Co může mít za život, když má tenhle přízrak stále za zády? Pocítil jsem lítost. Na chvíli. Tohle přeci není moje starost. Svět je plný špatností.

„Na konci chodby je knihovna. Vezmi si, co chceš, a zmiz,“ pověděla mi vyčerpaně.

Jak řekla, tak jsem udělal. Po chvilce prohledávání polic v knihovně jsem ten svazek skutečně našel. Na deskách bylo vysázeno slovo Grimoár. Zběžně jsem prolistoval několik stránek, abych se ujistil, že se jedná o správnou knihu, a rychle zmizel pryč z toho prokletého domu.

Mám, pro co jsem přišel.

Akt IV

Tajemství Grimoáru

Zase ten sen. Zase ten hlas uprostřed ničeho. Tuhle noc byl ale daleko silnější. Dříve jenom šeptal, ale tentokrát přímo křičel. Lákal mě k sobě. Probudil jsem se pokrytý studeným potem. Ale cítil jsem radost. Nikdy jsem nic podobného nezažil. Musím být na správné cestě. Co jiného by to mohlo znamenat?

Stejný obraz, který jsem spatřil v zasněžených ruinách před lety, teď na mě zíral ze zažloutlého listu Grimoáru. To bylo ovšem vše. Žádný popis, žádné vysvětlení. Stále nevím, kdo to je. Ani jak se jmenuje. Pokud vůbec nějaké jméno má. Víím jenom, že existuje a že nejsem jediný, kdo ho viděl. I to je veliký pokrok.

Dostal jsem, co jsem si přál, ale nestačilo to. Potřebuji víc.

Večer jsem vyrazil do města. V Mirsodesu každý nalezne lék na utlumení své touhy. Skončil jsem v jedné přístavní putyce hned u moře. Venku páchla rybina a uvnitř to nebylo o moc lepší. Posadil jsem se do kouta a snažil se moc si nevšímat okolí. Zbylo mi trochu anpyy. Casquiel jsem nedal vše. Ubalil jsem si doutník a do tabáku vmíchal trochu listů té omamné drogy.

Otevřel jsem Grimoár a začal ho pečlivě studovat. Bylo to poměrně nudné čtení. Zdlouhavé popisy podivných zvířat, lesních nymf, vodních stvůr a všelijakých mýtických bytostí. I jejich ilustrace působily nezáživně. Možná to způsobila anpya, která mi zpomalila tep a otupila mysl. Já jsem toužil po znalostech pouze jedné bytosti a o té krom toho jednoho obrazu nebylo v knize už nic. Nebýt anpyy, asi už bych opět propadl v zoufalství jako tolikrát předtím.

Pak jsem ovšem narazil na kapitolu, kterou jsem vlastně hledal celý svůj život. Kniha vysvětlovala, že všechny popisované bytosti ve skutečnosti pocházejí z jiných sfér. Svět, který znám, je pouze jeden z tisíců. V těch dalších platí jiné přírodní zákony a právě z nich pochází veškerá magie. Někdy se tyto sféry srazí a v obou světech tak vznikne místo, kde se sféry

překrývají. V Grimoáru se tato místa označují jako mosty mezi světy. Úplně jsem zapomněl na doutník s anpyou a dychtivě jsem četl dál. Existuje prý způsob, jak takový most mezi světy nalézt.

Něco, co chlad smrti již poznalo, ale ještě se mu nepoddalo. Něco, co se v jednom světě zrodilo, ale ve druhém dostalo podobu. Něco, co v každé sféře může žít, ale stále musí putovat do jiné.

To bylo vše, co kniha říkala. Smysl těch řádků mi unikal. Anpya mi zcela otupila mysl. Zaklapl jsem Grimoár a rozhodl se, že se tajemství té hádanky pokusím rozluštit až zítra. Znovu jsem se vrátil k omamnému doutníku. Dnes jsem se dostal o krok dál. Ani jsem si neuvědomoval, jak velký skok v mém poznání to vlastně byl. Jen jsem kouřil a líně pozoroval své okolí.

Hostinec okupovala podivná směsice lidí. Ve stinných zákoutích posedávali tajemné postavy zahalené do plášťů, kterým nebylo vidět ani do obličeje. U velkých stolů se pak opíjeli námořníci a chlubili se svými neuvěřitelnými zážitky. Mezi nimi se pak proplétaly polonahé ženy, které si návštěvníky jednoho po druhém odváděly do svých postelí.

„Já jsem ho viděl!“ vykřikl mladý muž u vedlejšího stolu.

„Blbost! Kdybys ho potkal, byl bys tuhej,“ oponoval mu jiný námořník.

„Měl čtyři metry, žluté oči a všude chapadla,“ nedal se první odbýt. Podobnou bytost jsem před chvílí spatřil v Grimoáru. Nějaká mořská rasa.

„Prý je tak zběsilý, že ho vlastní kmen vyhnal z jejich mořského království mezi nás,“ vložil se do debaty šedivý stařík.

„Já slyšel, že pád vzdušného města otrávil moře široko daleko a těm vodním příšerám tak nezbyvá nic jiného než utéct na souš.“

„Já ho viděl! Kolikrát vám to mam vykládat. Přepadl naší loď a pozabíjel půlku posádky! Já byl u toho!“

„A jak to přežil takovej vocas, jako si ty?“

„Objevil se rychle... A rychle taky zase zmizel. Přehnal se přes nás jako vlna.“

„Je to jinak. Moři se vyhýbá a obchází přístavy a vraždí každého a nikoho nenechá žít.“

„Jedno je jisté. Rozhodně nepochází z tohoto světa,“ rozhodl diskuzi stařík za všeobecného přitakávání.

Nepochází z tohoto světa. Takový tvor by mohl být užitečný.

„Jen povídačky, který nevystraší ani můj děcka. Jste jen posraná banda zbabělců, co se bojí obyčejného humra. Kdybych toho rybáka potkal, hned bych mu prohnal meč žábřama.“

V tom se jeden muž v zakouřeném koutě postavil a shodil ze sebe kapuci. Čtyři metry neměřil, ale tři ano. A to se ještě hrbil. Měl modrozelenou

zjizvenou kůži a na zádech ploutev. Oči mu žlutě svítily a místo úst měl chapadla. Tři obří prsty spojené blánou sevřel v pěst.

„Bojuj s Garmorem!“ zadunil nelidským hlasem.

Námořník vyděšeně vytáhl meč, ale než stačil udělat jediný krok, mořská zrůda k němu přiskočila a jednou mohutnou ranou mu vyrazila mozek z hlavy. Hospoda propukla ve zmatek. Každý se snažil utéct. Jen několik odvážnějších příšeru obestoupilo se zbraněmi v ruce. Já zůstal sedět. Byl jsem příliš omámený, než abych se zvedl.

Strhl se souboj. Garmor zběsile bušil pěstmi všude kolem sebe. Muži ho sekali meči a bodali kopími, ale každá rána v něm jenom probudila větší zuřivost. Vypadal, že ho nic nezastaví. Všude kolem stříkala rudá krev námořníků a zelená krev té příšery.

Já se stále krčil v rohu místnosti a nevěděl, co dělat. Jeden z bojovníků zaútočil na Garmorův obličej. Usekl mu jedno z chapadel, které přeletělo celý hostinec a dopadlo až ke mě. Najednou jsem se probudil. Popadl jsem useknuté chapadlo a dal se na útěk. Ještě se hýbalo, ale pevně jsem ho svíral v dlani. Za sebou jsem slyšel doznívající hukot rvačky a sténání umírajících námořníků, ale neotočil jsem se.

Našel jsem něco, co chlad smrti již poznalo, ale ještě se mu nepoddalo.

Akt V

Chlad smrti

Existoval pouze jeden člověk, za kterým jsem mohl jít. Kald'het. Slyšel jsem o něm až příliš mnoho. Renegát, zrádce, odpadlík... Nekromant. Kdysi patřil ke gildě vynálezců. Její mistři se experimentů nebojí, ať jsou jakkoliv nebezpečné a zvrhlé, přesto ctí hranici, kterou nesmí překročit. Mají zakázáno kombinovat otrium s živou tkání. A přesně tohle je nekromantova specializace.

Musel jsem opustit Mirsodes. Šílení vědci zřídka kdy žijí mezi lidmi. Zvláště když je společnost zavrhla. Nemusel jsem cestovat daleko. Hned, co za mnou zmizela silueta přístavu, narazil jsem na zapadlou cestu, která mě dovedla až k sídlu toho šílence. Svého času to musel být velkolepý hrad. Kdyby se v několika oknech nesvítilo, považoval bych tu stavbu za neobydlené ruiny.

Noc přišla rychle. Když jsem zabušil na hlavní dveře, už panovala tma. Rány klepadlem se rozléhaly ztichlou krajinou. Chvíli trvalo, než se brána konečně otevřela.

Na svých cestách jsem spatřil všelicos. Muže, který se více zajímá o stroje než o život, stvůru z moře, která vylekala všechny zkušené bojovníky, i přízrak z mých snů. Tenhle zjev jsem ale nečekal. Byl to člověk. Veškerá lidskost z něj ale vyprchala. Ještě hůř, on ze sebe tuhle zrůdu, co stojí přede mnou, udělal dobrovolně. Každá část jeho těla byla doplněna nebo nahrazena nějakým strojem. Místo levé ruky měl obrovské mechanické klepeto. Z lebky mu vyrůstaly průhledné baňky naplněné žlutou tekutinou. Nepromluvil, jen se na mě upřeně podíval. Jedním okem živým, druhým skleněným.

„Já-Já potřebuju službu...“ vykoktal jsem.

Kald'het se pouze otočil a zmizel v temnotě. Nejistě jsem vykročil za ním. Dveře za mnou se pomalu zavřely. Z hrůzou jsem zjistil, že nebyly dřevěné, ale... Ale živé. Ovládaly je obří šlachy. Raději jsem nezkoumal, komu ty šlachy patřily. Dohnal jsem svého zamlklého hostitele a ukázal mu

stránku Grimoáru. Zaujatě si text prohlédl, ale stále nic neříkal. Procházeli jsme pochmurným hradem a výjimečně jsem byl za tmu rád. Kdo ví, jaké další hrůzy by světlo odhalilo.

Došli jsme k jakési laboratoři. Z místnosti se ozýval pištivý nářek a linul zatuchlý puch. Když jsme vešli, zhrozil jsem se. Ze stropu visely zelené roury a fialové liány, které končily ve znetvořených mrtvolách rozmístěných po celé laboratoři. Některá těla nejevila žádné známky života, ale některá...

Nejhrůzněji působilo nahé batole, které mělo místo obličeje jen obrovský chřtán a bez přestání nelidsky křičelo. Ostatní nekromantovo experimenty byly podobně zrudné. Všude kolem po stolech se povalovala zmutovaná těla s obřímí nádory a hadicemi, které do nich pumpovaly magické otrium. Na podlaze pak z těl stékal páchnoucí hnis a černá krev.

„Jakou službu?“ promluvil konečně Kald’het.

Úplně jsem oněměl. Jen jsem nekromantovi znovu mlčky podal rozevřený Grimoár.

„Něco, co chlad smrti již poznalo, ale ještě se mu nepoddalo,“ předčítal. „Něco, co se v jednom světě zrodilo, ale ve druhém dostalo podobu.“

Ukázal jsem mu useknuté chapadlo Garmora.

„Výborně. Tohle jistě nepochází z našeho světa. To je nepochybně část nějaké vodní stvůry,“ prohlásil Kald’het fascinovaně a k chapadlu si přičichl. „Někdo z jiné sféry se ztratil a připlul do našich moří. Perfektní.“

„Zvládnete stvořit to, co kniha popisuje?“

„Samozřejmě. Ale všechno má svojí cenu. A tahle bude obzvláště vysoká.“

Vzpomněl jsem si na ubohou Casqiel. Právě díky ní vlastně o Kald’hetovi vím. Byl to právě tenhle nekromant, kdo kdysi navrátil její sestru ze spárů smrti a Casqiel za to dodnes trpí. I mě čeká podobná oběť, to vím. A vůbec mi na tom nezáleží.

„Zaplatím všechno. Podstoupím cokoliv.“

„Mne peníze nezajímají. Pouze znalosti,“ zašeptal nekromant a ponořil chapadlo do skleněné zkumavky s bublající tekutinou.

„Ta kniha je Vaše.“

„Více znalostí získám z experimentu samotného,“ pobaveně odpověděl. „Posaďte se. Uvolněte se. Způsob, jakým pracuji, může být pro někoho, kdo není zvyklý, poněkud nepříjemný.“

Kald’het vyrval jednu rouru ze zdi a místnost ihned zaplnil nažloutlý plyn. Měl zvláštní nahořklou pachut. Začala mě bolet hlava. Viděl jsem rozmazaně. Cítil jsem, že brzy omdlím. Zvědavost mě ale držela při vědomí.

Nekromant přikročil k jedné obzvláště tlusté mrtvole na stole. Vzal si pilu a začal řezat.

„Můj starý mistr, Ramplpanker, mi prokázal velkou službu. Jeho nový věk se mi začíná líbit. Tak velkou zásobu čerstvých těl jsem snad nikdy neměl. Navíc utopených, ty jsou moje oblíbená. Voda všechno tak překrásně rozloží. K Vašemu mořskému příteli se budou perfektně hodit,“ hovořil nekromant spokojeně při práci. Pomalu jsem ho přestával vnímat. Ještě jsem uviděl, jak utopenému muži odřízl hlavu, vyndal z ní půlku mozku a během zdlouhavé procedury místo ní vložil do lebky chapadlo. Pak už mě pohltila tma.

„Tato hlava teď patří tobě. Přijdeš-li o ni, ztratíš všechno,“ varoval mě nekromant. To bylo poslední, co jsem slyšel.

Akt VI

Utopený průvodce

Probudil jsem se. Nebo spíš hlasitý křik mě probudil. Poslední dobou tak začínalo každé moje ráno. Chtěl jsem ještě spát. Ještě chvíli žít ve snu v jiném světě. Bohužel to nešlo. Otevřel jsem oči. Jako každý den, i dnes jsem spatřil ten stejný obličej. Tlusté tváře a skoro žádné oči. Z úst mu neustále vytékala voda.

„Záchranný člun! Najděte mi záchranný člun,“ dávivě křičel a prskal. „Kde... Kde mám tělo?“

„Všechno je v pořádku. Už jsi dávno mrtvý a z tvého těla si nekromant nejspíš vyrobil chodící lampu,“ řekl jsem rutinně. Po chvíli se hlava bez těla uklidnila a přestala řvát. I té vody z ní už nevytékalo tolik. To, že jsem cestoval po moři, mému společníkovi na klidu nepřidávalo. Jeho pohodlí mě ale vůbec nezajímalo. Konec konců, byl už dávno mrtvý.

Nekromantova magie zřejmě fungovala. Ekram jakoby věděl, co hledám. A hlavně věděl, kde se to místo nachází. Prozradil mi, že most mezi světy leží daleko na severu.

„Je brána do jiné sféry stále otevřená?“ zeptal jsem se hlavy. „Odpověz nebo tě hodím přes palubu!“

„Ano,“ řekl Ekram po chvilce zamyšlení. „Ale musíš si pospíšit. Most, který hledáš, může snadno zmizet. Možná zítra. Možná za deset let. Vím pouze to, že teď existuje. Cítím přítomnost té anomálie. Je daleko, ale je stále tam.“

Na moři jsem byl teprve několik dní. Věděl jsem, že cesta přede mnou je ještě dlouhá. A že se k cíli vůbec nemusím dostat.

Opustil jsem svojí kajutu a vystoupal na palubu korábu. Loď to nebyla velká, ale prý patřila mezi nejrychlejší. A to jsem potřeboval.

„Ránko,“ uvítal mě kapitán.

„Plujeme podle plánu?“

„Jó, vítr je silnej. Koukněte na ty mraky, vašnosto, jak oblohou jdou.“

„Výborně.“

„Kam jdou, toho se bojím. Před námi je něco zlého,“ řekl ustaraně a ukázal před sebe. Nad námi svítilo slunce, ale na obzoru se rýsovala temnota.

„Bouře?“

„Možná. Možná něco horšího.“

Jen námořnické pověry, říkal jsem si. Musel jsem ale uznat, že obloha před námi vypadala skutečně zlověstně. Vrátil jsem se zpátky do kajuty. Neměl jsem, co dělat, tak jsem si lehl zpět do postele. Loď se kolébala a já usnul.

Podruhé toho dne mě probudil něčí křik. Tentokrát to ale neřvala Ekramova hlava, ale někdo z posádky. Otevřel jsem dveře své kajuty a k mému překvapení všude panovala tma. Spal jsem nejvýše několik hodin, ještě nemohla být noc.

Na palubě leželo několik mrtvých těl členů posádky. Kapitán byl stále naživu a právě jeho řev se rozléhal zčernalým mořem. Hned jsem pochopil, proč tolik křičel. Přibližovala se k němu hrozivá zelená stvůra připomínající ženu. Celého ho obmotala svým tělem a kapitán najednou ztichl. Začal dýchat klidně a hypnotizovaně zíral do zářících očí té sirény.

„A teď, drahoušku, pověz Alsire, kdo z vás hledá cestu do jiného světa.“

„Nevím o čem mluvíte,“ odpověděl monotónně.

„Ty,“ otočila se ihned ke mně. Než jsem si stačil uvědomit, co se děje, už jsem měl její obličej před sebou. Měla tak odzbrojující úsměv a tak hluboké oči... V hlavě jsem měl najednou prázdno.

„Stejná otázka, drahoušku,“ promluvila ke mně.

„Já. Jsem to já,“ řekl jsem. Ta slova mi vyšla z úst bez přemýšlení a bez odporu. „Hledám mocnou bytost z mých snů.“

„Alsira zná toho, o kom mluvíš. Kdysi vyvraždil celou její rasu. Všechny její blízké. Stovky let na něj Alsira čeká v tomhle prašivém světě. Spala až příliš dlouho v hlubinách. Teď se konečně probudila. Vycítila jeho zvrácenou přítomnost. Už se nemůže dočkat. Brzy přijde její šance na dlouho plánovanou pomstu,“ začala vyprávět svůj příběh. „Přiveď ho sem! Přiveď ho do tohoto světa, kde ho může Alsira konečně zabít!“

„Ano,“ odpověděl jsem. Nemohl jsem odmítnout její rozkaz. Vůbec jsem neovládal svoji mysl ani tělo. Všechno patřilo jí.

„A ještě jedna věc. O tomhle setkání mu neřekneš ani slovo, drahoušku. Nechceš přeci zkazit překvapení, že? Alsira vždy dostane to, co po čem touží!“ zasyčela.

„Jak poroučíte.“

Mraky se rozestoupily. Znovu jsem ucítil slunce na své tváři. Siréna zmizela. Nemohl jsem si vybavit, co vlastně po mně chtěla, ani jak vypadala.

Po chvíli už jsem na ní zapomněl úplně. Jen jsem zmateně stál na palubě pokryté krví. Ani kapitán netušil, co se vlastně přihodilo a proč je polovina posádky mrtvá.

Těla jsme hodili přes palubu a pluli jsme dál.

„Nesmíme ztratit ani vteřinu.“

Akt VII

Krok do neznáma

Bylo chladno, ale aspoň nesněžilo. Nesnáším snůh. Mirsodes už jsem opustil téměř před rokem a od té doby jsem byl stále na cestě. Nejdřív po moři a teď po souši. Mířil jsem na sever. Před pár dny jsem dorazil do ruin města, kde to všechno začalo. Dlouho jsem se tam nezdržel. Nic zajímavého jsem tam nepotkal a popravdě jsem ani nic jiného nečekal. Po rudém obrazu a podivné čarodějce nezbyla ani stopa. Trosky byly opuštěné a vypadaly naprosto nevinně. Já jsem ale věděl, co se tu kdysi odehrálo. Jaká moc to město zničila. A tato síla bude brzy moje.

Přes noc vyhasl oheň, tak jsem ho začal znovu rozdělávat. Ani ne kvůli tomu, abych se zahřál. Přestalo už mi záležet na tom, jestli je mi teplo nebo zima. V každém případě jsem se cítil mizerně. Moje tělo sláblo s každým dnem stráveným v tomhle světě. Rozdělal jsem oheň z jiného důvodu. Musím jíst. Poslední dobou mě ovládaly zvláštní chutě, ale pořád jsem dával přednost pečenému masu před syrovým.

„Kam teď?“ zeptal jsem se hlavy mrtvého šlechtice.

„Na sever. Stále na sever,“ odpověděl Ekram. „Tam najdeš most do jiného světa. Tam potkáš jeho.“

Zakoukl jsem se do masa. Návštěva nekromanta mě změnila. Předtím bych nic takového nejedl. Teď jsem si pochutnával. Přeci jenom byl kapitán ještě k něčemu užitečný.

Hned jsem se vydal zase na cestu. Odpočíval jsem jen tehdy, když už to bylo opravdu nutné. Vidina jiné sféry a hlavně toho, kdo jí obývá, mne hnala dál. Ztratil jsem pojem o čase. Hodiny začaly splývat v dny. Dny v týdny. A já stále zběsile kráčel dál. Nakonec nadešla hodina poslední...

„Tady,“ pronesl Ekram a téměř okamžitě ztratil vědomí. Už mi byl k ničemu, tak jsem jeho hlavu odhodil na zem. Víím, před čím mne nekromant varoval, a vůbec mi na tom nezáleželo. Na dosah mám moc, která překoná všechny nekromantovy hrozby.

Už byla tma. Začalo sněžit. Ještě před chvílí ale bylo jasno a vzduchem poletovaly pouze sluneční paprsky. Až po chvíli jsem si uvědomil, že nesněží. Ta černota nebyla obyčejná tma noci, byla to prázdnota celého vesmíru, ve které nepadaly sněhové vločky, ale zářivé hvězdy.

Tohle musí být ono.

Nebyl jsem sám. Mezi hvězdami stály ještě dvě postavy.

„Já jsem Darachiel.“

„Já jsem Thaddeus.“

Nevím co byli doopravdy zač. Lidé rozhodně ne. Na zádech se jim pohupovala velká křídla. Možná andělé.

„Jděte mi z cesty!“ okřikl jsem je.

Ten, který se představil první, Darachiel, vzlétl do vzduchu a přistál vedle mne. Věděl jsem, co musím udělat. On si nepřiletěl povídat. On mě chce zastavit.

Nerozmýšlel jsem se a bleskově jsem zarazil dýku do jeho těla. Nevím, kde se ve mně vzala taková rychlost. Sám jsem byl překvapen. Můj pohyb byl tak nadpřirozený. Něco mi muselo dodat sílu. To on. Co jiného?

Anděl padl k zemi. Čepel zaražená v jeho hrudníku šířila smrt po jeho těle, až se celé během okamžiku proměnilo v prach.

„Bratře!“ zakřičel druhý anděl a otočil se ke mně.

„Chránili jsme lidstvo po tisíce let a jeden po druhém jsme za vás umírali v bitvách proti zlu jiných světů. Zbyl jsem už jenom já. Poslední anděl. Stali jste se pokroucenými a zkaženými. Přijali jste cizí magii do svých těl. Jediná cesta k vaší očistě je smrt. Lidstvo musí být vyhlazeno.“

Zabil bych i jeho, kdybych nepřišel o svojí dýku. Zabil bych každého, kdo by mi stál v cestě.

„Já jsem tvůj soudce a kat,“ řekl mi anděl v naprostém klidu.

Vytasil meč a vyrazil ke mně.

Začal jsem utíkat. Už jen pár kroků. Takhle rychle jsem snad nikdy neběžel. Nesnažil jsem se totiž od něčeho dostat. Konečně jsem běžel za něčím. Už jen pár kroků.

„Zastav!“ zahřmělo za mnou.

Jakkoliv jsem byl odhodlán dosáhnout svého cíle, podlomila se mi kolena. Spadl jsem. Tak blízko a další pád. Za mnou se tyčil anděl. Už nebyl klidný. Vzplanul hněvem. Doslova. Jeho hlava i meč se ztratily v plamenech.

„Zůstaň ležet!“ zaduněl znova.

Nemohl jsem se pohnout. Mé tělo mě vůbec neposlušovalo. Pocit, který jsem již bohužel zažil.

V tom se ale ozval jiný hlas. Daleko hrozivější a konečně jasný.

„Dám ti světlo i tmu. Dám ti život i smrt. Dám ti vše... Udělej ještě jeden krok!“

Poslechl jsem ho. S vypětím všech sil jsem vstal a pokračoval ve své cestě. Všude kolem se rozprostírala tma a v ní hvězdy. Pohybovaly se tak rychle, až se mi z toho motala hlava. Předě mnou, uprostřed všeho, problikávala silueta mohutné bytosti poseté oranžovými krystaly. Vypadal jinak než při našem prvním setkání. A přesto stejně. Předtím neměl tvar, byl součástí obrovské změti těl. Teď už zbyl pouze on.

Zvedl jsem pravou nohu a konečně zdolal poslední píd mého dlouhého putování. V jednu chvíli jsem tu byl a v další už ne. Zmizel jsem z tohoto světa. Navždy. Možná se někdy vrátím, ale to už nebudu já. Já jsem pryč, jsem mrtvý.

On mi daroval smrt.

A nový život.

Mé jméno je Ys a tohle byl příběh o mém zrození.